min barm i den swala flod, Och gylne harpan stum på wågen stod."

4. „Men dig Oden böd högt öfwer jorden Ewigt stråla från Gimles famn. Med sin harpa sångarn enslig worden, Owar blott äger din bild, ditt namn. Men en dag då Midgårdsormen reser sig, Gudar wäpnas, allt förloßas — då hos dig Skall jag åter på wågor blå För nya werldar gyllne harpan slå."

5. Så den sorgsne. Men wid himlaranden Freja huldt genom natten ler. Ewigt på den guldbeströdda stranden Sina tårar hon glänsa ser. Och sin wän på hafwet helsar hon så mild; Wågen speglar darrande den huldas bild; Necken höres på böljan blå Så gladelig sin gyllne harpa slå.

6. Nattens tärnor, klara stjernor alla Gå till dans i den stilla qwäll, När de skära silfwertoner skalla Öfwer stranden från häll till häll. Men när blodig Dagens Drott i östern står, Bleknande och rädd den blida stjernan går; Sorgligt afsked hon blickar ner, Och gyllne harpan klingar icke mer.

Den fjerde:

Hör, sjöman, Lisken sade, Jag wille öfwer sjön, Om blott jag arma hade En fyrk till roddar-lön. Då sa' Collin, bewågen, I alla fall stig in . . . Min julle, lätt på wågen, Du wagge flickan min!

2. Mig till min fader ror du; Han bor på andra strand. — Nå wäl! min sköna, tror du, Att han ger mig din hand? Hon sa': war fast i hågen, Jag tror det skall slå in . . . Min julle, lätt på wågen, Du wagge flickan min!

3. Collin i äkta bandet, Så glad som i sin båt, På wattnet och på landet Förståndigt bar sig åt; Och lycklig som trots någen, Söng alltid wisan sin: Min julle, lätt på wågen, Du wagge flickan min!

Den femte:

Swårare seglats man aldrig finner, Än den, som sker på lyckans haf, Mången stor pultron der hamnen hinner, Mången bra karl går der i qwaf. :,: Fåfängt mot det hafweri der händer All din manöver gör försök; Nej, sätt dig ned till wind sig wänder, Stoppa din pipa, tänd och rök. :,:

2. Der man låter dig få bryta isen, Att röja wägen åt en ann; Der ser du en kruka dela prisen, Som du med tapper äntring wann. :,: Men fast ofta winst och frakt är dålig, Och mången redare ett ök, Ge dig tillfreds, war trygg och tålig, Stoppa din pipa, tänd och rök. :,:

3. Möter på din kurs nu någon flicka, Munter och liflig, öm och warm, Fira genast pipan i din ficka, Och dig förtöj wid flickans barm. :,: Blir hon elak ankargrund, din maka, Sorgerna ej ändå förök; Hala din pipa då tillbaka, Stoppa på nytt, och tänd och rök. :,:

Den sjette:

Bort med ankar och märs och mesan,
Bort med bränningar, blindskär och bölja;
Jag båd' roder och sjökort ger fan,
Jag en annan kompaß tänker följa;

G5 1122

Den femte:

Swårare seglats man aldrig finner, Än den, som sker på lyckans haf, Mången stor pultron der hamnen hinner, Mången bra karl går der i qwaf. :,: Fåfängt mot det hafweri der händer All din manöver gör försök; Nej, sätt dig ned till wind sig wänder, Stoppa din pipa, tänd och rök. :,:

2. Der man låter dig få bryta isen, Att röja wägen åt en ann; Der ser du en kruka dela prisen, Som du med tapper äntring wann. :,: Men fast ofta winst och frakt är dålig, Och mången redare ett ök, Ge dig tillfreds, war trygg och tålig, Stoppa din pipa, tänd och rök. :,:

3. Möter på din kurs nu någon flicka, Munter och liflig, öm och warm, Fira genast pipan i din ficka, Och dig förtöj wid flickans barm. :,: Blir hon elak ankargrund, din maka, Sorgerna ej ändå förök; Hala din pipa då tillbaka, Stoppa på nytt, och tänd och rök. :,:

Den sjette:

Bort med ankar och märs och mesan,
Bort med bränningar, blindskär och bölja;
Jag båd' roder och sjökort ger fan,
Jag en annan kompaß tänker följa;

Den sjunde:

Wäl femton års ålder blef flugan
mig trång, &c.

Den åttonde:

Wår flormarna vala och wågen &c.

Den nionde:

Siömanswisor.

Den första:

Gått på flummande hafvet &c.

Den andra:

Se sit åt sjön, der flormar vala, &c.

Den tredje:

Sjupt i hafvet på demanteshällen &c.

Den fjerde:

Hör, sjöman, Lisken sade, &c.

Af er alla jag gerna är glömd,
Och mig segerns begär ej betager;
Jag långt hellre är säll, än berömd, :,:
Min Annette är mer skön än en lager. :,:

Må allt det larm förswinna
Som hittills mig bedrog;
Min wackra älskarinna :,:
Är för mitt hjerta nog. :,:

Mig friden här skall skydda,
Blott nöjet hos mig rå;
Och i min lilla hydda :,:
Sin boning glädjen få. :„

Jag kärleken till styrman wäljer,
Och denna flicka till patron;
En kyß af henne jag ej säljer
Emot den dyraste ranson.

För lyckan gömd, jag hwilar
Att mer deß skott ej klä,
Och för deß wärsta ilar
Jag ligger här i lä.

Bort med ankar och märs och mesan ꝛc. ꝛc.

Den sjunde:

Wid femton års ålder blef stugan mig trång,
Der jag bodde med moder min.
Att wakta på gettren blef dagen mig lång.
Jag bytte om hog och sinn.
Jag drömde, jag tänkte jag wet icke hwad,
Jag kunde, som förr, ej mer wara glad
Uti skogen.

Den som i nödens stund anropar hennes namn.
Wi frukta ej, wi icke klaga,
Wår Farkost ligger re'n i hamn.

2.

Ibland man ser Sjöröfwar-skaran
Wid stranden lägra sig att Fiskarn lura på,
Och honom, som ej anar faran,
Se'n wåldsamt föra bort, och uti sjettrar slå.
Men underbart likwäl Madonna ses ledsaga
Den som i nödens stund anropar hennes namn.
Wi frukta ej, wi icke klaga,
Wår farkost ligger r'en i hamn.

Den tredje:

Djupt i hafwet på demantehällen Necken hwilar i grönan sal. Nattens tärnor spänna mörka pellen Öfwer skog, öfwer berg och dal. Qwällen härlig står i swartan högtidsskrud; När och sjerran ej en susning, intet ljud Stör det lugn öfwer nejden rår, När hafwets Kung ur gylne borgen går.

2. Ägers döttrar honom sakteliga Gunga fram på den klara sjö. Harpans ljud de gå så sorgeliga, Söka sjerran en wåg att dö. Fast hans öga står åt dunkla himmelen; Ingen stjerna bådar nattens Drottning än: Freja smyckar sitt gyllne hår, Och Necken så sin sorg på harpan slår.

3. „O, hwar dwäljs du, klaraste bland stjernor! I den blånande skymningsstund? Du, som fordom, en af jordens tärnor, War min brud uti hafwets grund, Och, när hjertat brann wid mina ömma slag, Smög så skön och blyg de tjusande behag Mot

Den dårfta:

Att på stummande hafvet
Dag lyftes till himlen opp,
Qver fästes i qwafvet,
Qi fwifta fått och troopp.
Motwind och storm mig ej förstådda,
Då utaf dusvan mobet för trafk.
Snart tanke flipporna stuan bådda.
Tridom då, innan steppsbrott wi hafk!

2.

Taft, på afstånd, min skona
Qn annans bytan för,
Och med harm jag för röna,
Deß tro för twinben går;
Winbtaft i färdet ei oro wådda,
Då utaf dusvan mobet för trafk.
Snart tanke flipporna stuan bådda;
Tridom då, innan steppsbrott wi hafk!